

Sygn. akt V KZ 25/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie **Ł. P.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i innych

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 21 czerwca 2016 r.

na posiedzeniu w przedmiocie zażalenia skazanego

na zarządzenie Sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 18 kwietnia 2016 r., VI Ka 5/16

o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu

Okręgowego z dnia 3 marca 2016 r., sygn. akt VI Ka 5/16

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone zarządzenie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem wyznaczonego Sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 18 kwietnia 2016 r., VI Ka 5/16, odmówiono przyjęcia wniosku skazanego Ł. P. o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 3 marca 2016 r. Odmowę umotywowano bezskutecznym upływem 7-dniowego terminu zawitego do uzupełnienia braku formalnego wniosku, polegającego na braku własnoręcznego podpisu na wniosku oraz wskazania jego zakresu.

Na zarządzenie skazany wniósł zażalenie, w którym podniósł, że nie otrzymał wezwania do uzupełniania braków formalnych wniosku, podkreślając, że zapewne było to wynikiem zmiany jego adresu zamieszkania (jakkolwiek adresu tego nie wskazał) i wniósł o uwzględnienie zażalenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Z akt sprawy wynika, że wezwanie do uzupełnienia braków wniosku o sporządzeniu uzasadnienia wyroku zostało wysłane na adres (k. 102), który został przez skazanego wskazany w samym wniosku, a pod którym skazany odbierał korespondencję w toku postępowania (k. 77, 79, 80, 86, 91, 94, 97, 100). Co więcej, także koperta, w której skazany skierował do sądu rozpoznawane zażalenia wskazuje jako adres nadawcy, ten właśnie adres skazanego (ul. [...], w S.). Oznacza to, że twierdzenia skazanego, jakoby zmienił adres zamieszkania są nieprawdziwe. Ponadto nawet w razie rzeczywistej zmiany adresu w toku postępowania, oskarżony miał zgodnie z art. 75 § 1 k.p.k. obowiązek zawiadamiać o tym sąd prowadzący postępowanie, a w razie zaniedbania tego obowiązku, pisma wysłane na dotychczasowy adres uważa się za doręczone (art. 139 § 1 k.p.k.). Tak też należy ocenić skutek wysłania wezwania do uzupełnienia braków formalnych w niniejszej sprawie. Okoliczność, że wezwanie, które słusznie – stosownie do treści art. 133 § 2 k.p.k. – uznano za doręczone (k. 102) nie zostało przez skazanego osobiście odebrane pod wskazanym przez niego adresem obciąża wyłącznie jego samego i w oczywisty sposób nie może być powodem uchylecia zaskarżonego zarządzenia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.